

голѣми ята отъ безброй птици, отъ които ту притѣмняваше, ту отново блѣсваха слънчевитѣ лъчи, които свѣтѣха, но не топлѣха. Бурята събираше отъ земята и отъ дърветата зърнестия снѣгъ и съ яростъ го разнасяше по разни направления, като ревѣше на всички зловещи гами.

— Началото е хубаво, си мислѣхъ въ страшната самота, да видимъ края му.

Гората и особено младата борова гора е добъръ щитъ въ такова време. Но тя се вече свърши. Последнитѣ шубраци напуснахъ съ сжщото чувство, съ каквото войникътъ напуска добре защитения си окопъ и се впуска въ открита атака срещу ураганенъ огънь. И, наистина, азъ не се излъгахъ. Каменистата нива, която отдѣля боровата гора отъ боянския пѣтъ, незначително мѣсто отъ 100—150 крачки, ми се видѣ безкрайна . . .

Бурята блѣскаше съ такава сила, че съ мжка се държехъ на краката си, като турихъ въ движение и опорната сила на яка габерова гега. Цѣлото ми тѣло се вкова отъ студъ. Чувствувахъ какъ кръвта се хвърля къмъ открититѣ части — ржцетѣ и лицето и какъ студътъ я отблѣсква назадъ. Очитѣ ми се премрежиха и едвамъ долавяхъ посоката. Дишането е сжщо затруднено. Стигнахъ съ голѣми усилия до дола Раковецъ и подъ неговия малъкъ зѣвѣтъ дойдохъ на себе си, разтрихъ вкоченясалитѣ си ржце и уши съ снѣгъ и разбрѣхъ сега, че човѣкъ може да загине отъ снѣжната буря, ако ще би и надъ самото Княжево.

Сериозно се загрижихъ и за групата къмъ хижата, но се успокоихъ, като помислихъ, че може би е вече стигнала, а и бурята по източнитѣ склонове на Витоша ще да е по-слаба.